

átruházás után B. község a szabályrendelet 19. §-ában foglaltak ellenére sem jogosult ingatlan vagyónátruházási illetéket követelni, mert közjogi elv, hogy közszolgáltatásokat megállapító jogszabályok csak kivételesen és törvényhozás rendelkezésével ruházhatók fel visszaható erővel s nem lévén olyan törvényhozási intézkedés, mely a kormányt a városi illetékszedési jognak visszamenő hatállyal való engedélyezésére feljogosította, azt a törvényellenes szabályrendeleti intézkedést a kormányhatósági jóváhagyás sem tette érvényessé.

I. Szegényjog megvonása esetén az illetéklerovási kötelezettség a vonatkozó végzés jogerőre emelkedésével veszi kezdetét. II. A hivatalból kirendelt pártfogó ügyvédet az illetékfeljegyzés kedvezménye mindaddig megilleti, amíg a bíróság ezen hivatalos tiszte alól fel nem mentette vagy ezt a tiszte le nem tette. (Közigazgatási Bíróság 13.822/1929. P. szám.) Helyes a kir. pénzügyigazgató-ságnak az az álláspontja, hogy a szegényjog megvonása a kir. ítélőtábla végzésével, 1926. évi március hó 12-én jogerőssé vált. A beszerzett periratok tanúsága szerint ugyanis a b. kir. ítélőtábla az 1926. évi március hó 12-ik napján tartott tárgyaláson a peres feleket a szegénységi jog megvonása tárgyában meghallgatta, annak utána zárt ülésben meghozta és a tanács elnöke nyilvános ülésben a felek képviselői, ezek között a felperes képviseletében személyesen jelen volt panaszos előtt kihirdette végzését, — mely szerint az első bíróságnak a szegénységi jog megvonása tárgyában hozott végzését helybenhagyja. Ezzel a kihirdetéssel a végzés perrendszerű közlése megtörtént, s annak írásban való külön közlése szükségtelen volt. Ezzel pedig a végzés jogerőre emelkedett, mert a másodbírósági helybenhagyó végzés ellen további jogorvoslatnak nem volt helye. Az a körülmény, hogy panaszos a végzés ellen a m. kir. Kúriához további, — meg nem engedett jogorvoslattal élt, — a végzés jogerőre emelkedését meg nem akadályozta.

A panaszt részben mégis helytállónak kellett tekinteni. A nem vitás tényállás szerint ugyanis panaszos nem mint a felperes által megbízott ügyvéd, hanem a megadott szegénységi jog alapján, mint a kir. törvényszék által hivatalból kirendelt pártfogó ügyvéd indította a pert. Amíg tehát a bíróság ezen hivatalos tiszte alól fel nem mentette, vagy ezt a tiszte panaszos le nem tette, reá továbbra is az 1914: XLIII. t.-c. 79. §. első bekezdésében foglalt rendelkezések voltak irányadók.

Minthogy pedig ugyancsak a beszerzett periratokból megállapíthatólag a bíróság panaszosnak ezen tiszte alól való felmentése iránt nem rendelkezett, s panaszos a szegénységi jog megvonása után ezen tiszte alól csak 1925. évi augusztus hó 25-én lépett vissza, amikor a felperes részéről kapott ügyvédi meghatalmazást a felülvizsgálati kérvény kapcsán bemutatta, amely időponttól kezdve tehát már nem hivatalból kirendelt

pártfogó ügyvédnek, hanem a felperes megbízott ügyvédjének tekintendő, az ezen időpont előtti bélyegzési kötelezettség panaszost nem terhelte; ellenben ezen időponttól kezdve az 1914: XLIII. t.-c. 54. §-ának rendelkezése folytán tekintettel a 77. §. 3. bekezdésében foglalt rendelkezésre is, a bélyegilleték lerová-
sának kötelezettsége már nem őt terhelte.

Panaszosnak az idézett törvény 77. §. utolsó bekezdésére való hivatkozása ezzel szemben nem helytálló, mert az ez után járó bélyegilleték már a szegénységi jog megvonása és a pártfogói tiszt megszünte után merültek fel.

Ezért panaszost az 1926. évi március hó 22-én, április hó 4-én, június hó 4-én, június hó 25-én és július hó 3-án beadott felfolyamodás, előkészítő irat és jegyzőkönyvek bélyeghiánya címén a 21480., 21481., 21483., 21484. és 21485. tételek alatt kiszabott egyszeres és felemelt illetékek fizetése alól felmenteni, ellenben a 21482., 21486. és 21487. tételek alatt kiszabott illetékek ellen irányuló panaszával mint alaptalannal elutasítani kellett.

Ha a pertárgy értéke 2000 pengőt meghalad, az egyezségi illetéket kiszabás útján kell megfizetni. (Közigazgatási Bíróság 13.188/1930. P. szám) Az egyezségi illeték az 57.900/1927. P. M. számú rendelet hatálya alatt vált esedékessé.

Ezért az egyezség után, a per tárgyának nem vitás 2800 pengő értékére figyelemmel, az 1914: XLIII. t.-c. 20. §-a és az idézett rendelet 6. §-a alapján, 1,6%-os kulcs alkalmazásával 25 pengő 04 fillér illeték jár; s miután az egyezség szerint a felek a költséget kölcsönösen megszüntették, ebből a törvény 45. §-ának 2. bekezdése értelmében kiszabás alá eső illetékből panaszost a törvény 55. §-a értelmében 12 pengő 52 fillér terheli.

Az egyezségbe foglalt adásvételi jogügylet után pedig az 1920: XXIV. t.-c. 109. §-a alapján kiszabandó vagyónátruházási illeték alapja a vételár, illetve a törvény 25. §-a értelmében az ingatlannak a peres felek által megállapított értéke lévén, — nyilvánvaló, hogy a panaszos terhére e címen az 1040 pengő vételár és ingatlanérték figyelembe vételével, a törvény 97. §-ában megszabott 5%-os kulcs alkalmazása mellett 52 pengő illeték állapítható meg.

Ezekből az okokból a bíróság a panaszt alaposnak találta, miért is a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

Az előkészítő iratra megállapított illetéket kell leróni az olyan beadvány után, amelyet a bíróság előkészítő iratnak minősített. (Közigazgatási Bíróság 7379/1928. P. szám.) Az illetékkiszabás alapjául a panaszosnak két beadványa szolgált.

Az egyikben, amelyet 8. sorszám alatt adott be, arra kért engedélyt, hogy a felperesnek tárgyaláson kívül beadott iratára újabb (harmadik) előkészítő iratot adhasson be.

A másik, kérvénynek címzett iratot szintén tárgyaláson ki-